

blev Forundringen, da man efterhaanden erfarede, at det fornemmeligst var Væveren selv, der havde skyndet Sogneraadsformanden til Deltagelse i det offentlige Liv, idet han — endog meget alvorligt — skulde have foreholdt ham, at han i sin uafhængige Stilling ligefrem skyldte Kredsen at stille sig til dens Tjeneste, naar dens nuværende Folketingsmand, den gamle Bisp — hvad venteligt var — inden ret lang Tid trak sig tilbage.

Det saa' i det hele ud, som om Væveren nu, da Kampens Farer og Spænding var forbi og Folkesagen endelig var ved at bære Sejren hjem, frivilligt lod de andre høste Æren og Lønningen for hans aarelange Arbejde. Med en Uegennytte, der vakte Menighedens beundrende Paaskønnelse, havde han Aar for Aar trukket sig mere tilbage i sit Væsens Sneglehus og givet Afkald paa selv den ringeste af de Æresposter, der i rigt Maal var bleven ham tilbudt som en Anerkendelse af hans Fortjenester. Samtidigt paatog han sig af egen Drift den beskedneste Invalidegærning i Fremskridtets Tjeneste. Han besørgede frivilligt al Slags simpel Budtjeneste og var de mange forskellige Bestyrelser behjælpelig med deres Regnskaber og Brevføring; ja han vedblev lige trofast — endog, som det syntes, med forøget Aarvaagenhed — at for-